

havde nu netop den Aften ligget og tænkt saa meget paa, om dog ikke snart den Mand vilde opstaa, der saadan med Aandens rette Myndighed kunde samle de adsplittede Dele af Vorherres Menighed i vort Land. Saa var jeg lige netop falden i Søvn, da jeg drømte, at Døren til mit Kammers aabnede sig af sig selv, og en . . . en saadan Skikkelse kom ind. Det var en meget høj Skikkelse, der var helt hyllet i et hvidt Lin, saa man hverken kunde se Ansigt eller Hænder. Men paa Brystet var der et stort gyldent Kors, kan jeg huske. Saa kom nu denne her Skikkelse hen til min Seng og sagde med saadan en underlig Stemme: „Staa op, Jens Hansen, tag din Baad og drag over til din Ven, som du har gjort Uret. Sig ham, at hvor Tusinde er forsamlet i Herrens Navn, skal han tale“. Netop som den havde sagt de Ord, saa vaagnede jeg med saadan et Ryk — og saa var det Hele jo forbi.“

„Og det drømte du!“

„Ja, jeg vil saamænd oprigtig talt sige, at jeg agtede i Førstningen ikke meget derpaa. Man drømmer jo saa meget Narreri, som der hverken er Forstand eller Mening i, og man glemmer det da ogsaa gerne lige saa gesvindt, som det er kommet. Men det var nu saa underligt med den